

I PREMIS CASA DE VALÈNCIA EN BARCELONA 1993-1994
Modalitat de Poesia en valencià
Primer Premi acordat el 18.12.93
" Entre l'Absència i la Joia "

Absència

Que no vinga la nit quan tu no estigues.
Jo no vull restar sol amb la tenebra.
Que no surten la lluna i les estrelles
que fereixen amb llum de metall freda.

Quan tu no estàs vullguera que res no fora,
ni la nit, ni el dia, ni la vida.
No ser. No estar.
O ésser el que no és;
un silenci, un oblit,
un instant sense temps,
una línia sense punts,
un punt que res no siga

No ser res,
per a ser amb passió
quan tu retornes.

Presència

Quan estàs front a mi i bec,
et veig emmirallada
en la paret glaçada
i cristal·lina del got.

La figura diluïda
en la rojor del vi
encén en mi el desig
de la teua veu pausada
que calma la set
i la passió.

Mes no parles, si et plau,
que no sàpiga eixe vidre
que a tu et mire i no a ell,
que no ho sàpiga la taula,
que no ho sàpiga ningú,
que no es trenque el misteri
d'aquest moment joiós.

Catifa verda lluint els camps
i a les roselles esclata el roig.
He trobat la primavera en el teu cos.
La nova saba muntant als troncs
mentre les branques van enfortint.

Vullc sentir la primavera en els teus pits.
Humida terra d'or fecundada
que ens recompenses amb blat vermell.
Vullc notar la primavera de ta pell.
El blau i l'aire canten plegats
cançons joioses d'arreu del mon.
Per a tu la primavera del meu cor.

Enyorança

Res de tu és tan meu com l'enyorança.
Vullguera que no fos, però, és aixina.
Vullguera dir-te amor i em surt distància.
Vullguera dir t'estim i em surt absència.
Vullguera pendre't fort i abraça l'aire.
Vullguera...
Vullguera oblidar aquest mot.
Esborrar el subjuntiu de nostres vides.
Ésser i estar en present.
Estar tots dos essent en un esperit.
Tots dos plegats ésser en un sol cos.

¿ Serà ja prop el dia en que la Terra
conjugue, ja per sempre els nostres verbs ?.

Recercaré per tal data les paraules
mai no dites en llavis de mortals.
Deu ser tot nou, tot verge, tot inèdit,
perquè el record no ens porte l'enyorança
que ajup la ment i entristeix el cor.

I si també la gramàtica ens enganya
declararem la guerra a tots el mots.
Quan estem junts ens sobra amb la mirada.
Que dolça veu que tenen els teus ulls...!

Gaudí

El negre-fosc de la nit s'il·luminava
pel blanc-rosat del teu cos tot junt al meu.
La comunió amb ta pell, de verge encara,
sacralitzava el desig que per tu senc
i oblidant-nos del temps i de l'estança
passejàvem tots dos devora el Cel.

Era de foc i de neu el teu contacte.
Era d'ivori i vellut la teua pell.
Per una nit, beneïda i desitjada,
el meu cos nu va tindre hostalatge
en la platja i les dunes del teu cos.

I joia

*Com una oroneta que mamprén el vol,
remuntant per l'aire, fugint de la boira,
la Terra es belluga per damunt del Sol.
Un impuls inèdit la fa trontollar.
Ja es pensa en miracles, en forces estranyes.
I saps el que passa ?, que estem tu i jo sols...*

*Les pedres floreixen flamejades roses,
de sedoses fulles i acurada olor,
son velluts els pètals i tendres les branques,
pareixen sortides de mans d'un pintor.
Es follà la Terra o ve la fi del mon ?.
I saps el que passa ?, que estem tu i jo sols...*

*Després ve la Lluna, silenciosa i bruna,
amb cara de pruna, vestida de dol,
i gemega i plora i el cap es colpeja
puix saps que aquest dia no es posarà el Sol.
Ja pensa que es queda per sempre sens feina.
I saps el que passa ?, que estem tu i jo sols...*

*Que força tan forta que mou a la Terra,
adoba les pedres i fins para el Sol.
Tot parla de vida, de llum, d'alegria.
I saps el que passa ?, copulem tu i jo.*

*Tu que ets un mestre fi,
mosso de picapedrer,
¿ quantes pedres han mester
per fer l'Arc de Sant Martí ?.
(popular de Les Illes)*

L'Arc de Sant Martí

*Arc i senyal.
Iris de pau i aliança.
Fores posat al firmament
com signe de benaurança
entre déu i el poble fidel.*

*Surts al cel i els núvols fugen
i retorna el sol que escampa
llum daurada de capvespre
per eixugar les teulades
brunes de teula de fang.*

*I sou amics i companys,
de molts segles coneguts,
l'arc, les casetes del poble
i el campanar que s'endinsa
cap al blau que a tots acull.*

josep villarrubia juan